

KYY JA SEURAUS

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS

Unen sankareita	4
Tositarinoita	12
Mielipeli	19
Pullopostia tulevaisuuteen	26
Omakuvia matkan varrelta	32
Punaisia lankoja	37
Tiedonvälitys	43
Vielä kerran, kaksi, kolme	49

UNEN SANKAREITA

FRANK

Frank ei ollut mikään tavanomainen mies. Hän ei ollut mies laisinkaan, mutta vaikka tämän olisi pitänyt olla ilmiselvää, se ei ollut.

Frank asui Yhdysvaltojen eteläosissa verivyöhykkeellä ja haaveili valaiden metsästyksestä. Hän omisti paljon erilaisia aseita ja hänellä oli häijy luonne. Päämäärätietoisuus tihkui hänen huokosistaan kun hän toimitti asioitaan valitsemallaan tiellä. Hullun hommaahan se kaikki oli eikä siitä sen enempää.

Frankin identiteettiin liittyvät ongelmat sen sijaan vaativat laajalaisempaa huomiota osakseen. Frankin sisällä nimittäin eli idearyppäitä, jotka hän oli syystä tai toisesta ottanut omakseen. Nuo ideat määrittivät hänelle, kuka ja mikä hän oli.

Kuka tietää, mistä Frank oli saanut nuo ideat mieleensä. Luultavasti kyseessä oli jonkinlaisesta erehdyksestä alkunsa saanut ketjureaktio, jotakin jota Frank ei ollut kyennyt omin voimin pysäyttämään. Ja niin hän sitten oli Frank joka paineli pitkin Yhdysvaltojen eteläosien erämaita aseineen ja unelmineen. Onneksi niillä seuduilla ei elänyt juurikaan valaita, siis valaiden onneksi, joten Frank joutui keksimään itselleen muuta puuhaa. Ja samalla kun hän puuhaili muuta hän todella uskoi olevansa Frank, ihmisukuun lukeutuva urospuolinen yksilö. Hän ei epäillyt itseyyttään eikä käsitänsä lainkaan, vaikka olisi ehkä kannattanut. Ja sitten eräänä aamuna sähköt hänen sisällään katkesivat ja neuronien kutomat yhteysverkotot haihtuivat olemattomiin eikä Frankia enää ollut.

Voimme vain kuvitella, kuinka Frank hämmentyi. Eivätkä hänen identiteettiongelmansa vielä siihen päättyneet. Se oli vasta alkua. Frank oli jakautunut niin monta kertaa kahtia, ettei sotkun selvittäminen ollut enää helppoa. Mies nimeltä Frank oli ollut jakautumisprosessin eräs loppulema, ideoista rakentunut merkillinen ja lyhytikäinen omituisuus, ei sen enempää. Mutta kyllä hän oman kokonaisuutensa lopulta taas löysi.

TIETÄJÄ K

Miksi? Se on kysymys, jonka moni kysyy, ja useasti kysyykin, mutta tietäjä K ei paljoa kysele. Kaikki on ollut hänelle jo pitkän aikaa selvää, kuin kirkasta kristallia. Ennen kirkkauden tuomaa selkeyttä hänkin tietysti kyseli, mutta tuo hämmennyksen täyttämä aika oli suhteellisen lyhyt jakso hänen elämässään.

Entä mikä on tietäjä K:n tilanne juuri nyt? Hän itse ei sitä koskaan kysy, mutta kirkas se on, sen voi jokainen helposti todeta. Jos taas tarkastellaan tietäjä K:n toimintaa yleisellä tasolla, hänen näkemyksensä selkeys on sen silmiinpistävin tunnusmerkki. Ensinnäkään hän ei paljoa kysele, vaan toimii epäröimättä. Mutta hän ei toimi silmittömästi. Hiljaisen varmuuden tuoma tyyneys värittää hänen jokaista tekoaan.

Voidaan tietenkin kysyä, ymmärtääkö tietäjä K kovinkaan hyvin, mitä hän tällä tavoin tekee, vai onko hän vain ajatuksetonta toimintaa vailla syvempää tarkoitusta tai mieltä? Tosiaan, näin voidaan hyvin kysyä, mutta lienee jo tullut selväksi, että tietäjä K ei niin tee. Ja miksi tekisikään? Hänellä on muuta mielessään.

Mutta miksi tietäjä K on ylipäättään otettu keskustelunaiheeksi? Sitä tietäjä K ei selkeydessään mieti. Miksi -kysymys on hänelle vain sarja ään-teitä, joiden merkitysoppiin hänen huomionsa ei takerru. Tietäjä K tietää, että kysymys ei ole tietäjä K:sta. Kysymys ei ole edes kysymyksistä eikä siitä, milloin kysymyksiä on tarkoituksenmukaista esittää ja milloin ei. No mistä sitten on kysymys? Tietäjä K tietää sen, muttei koskaan sitä kysy. Siinä meidän ja hänen välisensä ero.

NAAPURINI JA FEENIKS

Kun feeniks nousi tuhkasta ja lehahti jälleen lentoon, kaikki riemuitsivat paitsi synkkämielinen naapurini. Häntä ei feeniksin tulemiset ja menemiset paljoa kiinnostaneet. Hänellä oli muuta ajateltavaa. Naapurini oli nimittäin onnistunut paikantamaan maailmankaikkeuden todellisen reunan ja osoittamaan sen tarkan sijainnin. Reuna kiehtoi häntä yli kaiken, ja hän aikoi ylittää sen piakkoin. Aikeestaan hän ei ollut kertonut kenellekään, ja ainakin siinä asiassa ymmärsin häntä hyvin.

Satuin itse kuulemaan koko jutusta sattumalta, kun naapurini puheli puoliääneen itsekseen asuntonsa parvekkeella. Pidin sitä ensin mielettömänä höpötyksenä, sitten jonkinlaisena filosofointina, mutta myöhemmin ajattelin että toisaalta, mitäpä minä asioista tiesin. Aloin tarkkailla - ja onkia lisää tietoja. Jatkoin salakuuntelua kun hän oli parvekkeellaan, pengoin hänen paperiroskiaan ja varjostin häntä bussissa. Parin viikon kuluttua olin saanut selville seuraavaa: Naapurini mukaan maailmankaikkeuden reuna ei sijainnut avaruudellisen tai ajallisen etäisyyden päässä siitä, missä itse olimme. Ulottuvuuksillakaan ei ollut asian kanssa tekemistä, eikä reuna löytynyt mistään mystisestä pisteestä sisimmästämekään. Reuna ja sen ylittäminen olivat jotakin muuta, ja myönnän että tieto järkytti minua aluksi aika tavalla.

Onneksi ehdin tajuta ajoissa, että naapurini oli järjiltään. Oma päiväkausia jatkunut uteliaisuuteni ja vakoiluni olivat vain saattaneet minut mielentilaan, joka sai minut ottamaan naapurini vakavasti. Hän nimittäin uskoi, että maailmankaikkeuden reunaa ei ollut olemassa. Ei niin, että maailmankaikkeus olisi ollut hänestä rajaton ja siksi vailla reunaa. Sillä oli kyllä reuna, mutta se ei ollut reuna, joka olisi voitu ylittää, vaan jonkinlaista hämäystä. Naapurini selvitystyö oli paljastanut tämän hämäyksen, sen että maailmankaikkeuden reunaa ei ollut oikeasti olemassa. Kuten ei ilmeisesti koko maailmankaikkeuttakaan. Ja niin hän oli tullut samalla paikantaneeksi maailmankaikkeuden todellisen reunan, ja sen ylittäminen oli naapurini mukaan yksinkertaista, jos vain todella sitä tahtoi. Tosin

hänkin oli joutunut myöntämään, ettei yksinkertaisuus tarkoittanut samaa asiaa kuin helppous.

Asian paljastuttua jätin naapurini rauhaan ja palasin feeniksin tulemisten ja menemisten tarkkailuun. Siinä oli tekemistä kerrakseen, ihas-
telua ja kauhistelua ja jännittämistä. Mutta muutaman päivän kuluttua naapurini oli kadonnut. Hänestä ei ollut jäänyt mitään jäljelle, eikä kukaan uskonut kun koetin kertoa, mitä oli tapahtunut.

ANNIE JA TIM

Oli Annie ja Tim, se täytyy pitää mielessä, muistaa nämä kaksi henkilöä, eli Annie ja Tim. Sitten tapahtui tämä tosi monimutkainen juttu, eikä sitä selvitetä tässä sen enempää. Tai ehkä kuitenkin hieman.

Ensin toteutettiin häikäilemätön petos, kulissien takana tarkkaan juonittu ja toteutettu, tai niin aluksi uskottiin. Sitten kuvaan tulivat petossyytteet ja tutkinta, jotka kohdistuivat taitavan harhautuksen johdosta väärään kohteeseen, eikä tutkinnasta osattu luopua säädyllisessä ajassa, ei senkään jälkeen kun jo paremmin tiedettiin. Tahdon heikkoutta, niin myöhemmin väitettiin.

Lopulta ajojahti oli pakko kohdistaa oikeampaan osoitteeseen. Seuraasi kiertelyä ja pakoilua, uhkailua puolin ja toisin, sekä viimein väkivaltaa joka ei johtanut ratkaisuun tai mihinkään ratkaisua muistut-tavaan. Raha ei voinut korjata tilannetta edes ulkoisesti, raha oli kadottanut tässä pisteessä merkityksensä, tuskin sillä oli sellaista ollut edes alussa. Erinäisiin suhteisiin tietenkin vedottiin, mutta hyödytöntä oli sekin, tilanne oli karannut käsistä ja vain hävinneitä oli enää mukana pelissä, mukaan lukien Annie ja Tim. Asiat eivät todellakaan olleet hyvin.

Annie oli pitkä ja teräväpiirteinen, Tim jotenkin piirteetön ja pituudeltaan tarkemmin määrittelemätön, ehkä keskipituinen, mutta oli epäselvää suhteessa mihin. Kumpikin heistä oli vailla henkilöhistoriaa, he olivat häivyttäneet sen, loihdineet sen kadoksiin. Ei niin, ettei heidän henkilöhistoriaansa olisi lainkaan ollut, ei vain löytynyt ketään, joka olisi osannut kertoa mikä se oli, korkeintaan palasen tai kaksi sieltä tai täältä, eikä sekään välttämättä pitänyt paikkansa kuin osittain tai ei alkuunkaan.

Ei tämä silti sitä tarkoittanut, että Annie ja Tim olisivat olleet salaperäisiä tai edes hämäreräisiä henkilöitä. Kukaan ei kiinnittänyt heihin kahdesti huomiota, ei välttämättä edes yhdesti, sellaista se heidän kanssaan oli, mutta molemmat olivat silti sotkeutuneet tähän juttuun. Kukaan ei osannut sanoa, mistä se oli heidän kohdallaan alkanut. Ei asioille aina löydy sopivaa selitystä, jonkinlaista selkeää syiden ja seurausten ketjua, jota jäljittää

taaksepäin aina ymmärrettäviin alkutekijöihin asti.

Mutta ei se petosjuttu sinänsä edes ollut kovin tärkeä, Annie ja Tim pääsivät siitä irti, tai oikeastaan koko juttu irtosi heistä ja jatkoi matkaansa heistä piittaamatta, ja mennessään se sotki toisia henkilöitä vyyhtiinsä ja muutti vastaavasti heidät osaksi juttua. Mutta Annie ja Tim olivat nyt siis irti, eivät viisaampina tai kokeneempina, mutta irti, ja se oli erinomainen juttu heille.

FIKTIIVINEN KERTOJA

Lienee parasta, että esittelen itseni. Olen fiktiivinen kertoja, tai sellaiseksi sanojani ylös kirjoittava ihminen minua mielessään nimittää. Olen asiasta kuitenkin tietyin varauksin eri mieltä. Olemassaoloni on jopa todellisempaa kuin kirjurinani toimivan henkilön. Hän ei päättä mitä minä kerron, vaan ainoastaan todistaa kertomaani merkityksensä sitä muistiin. Ehkä olemme molemmat fiktiivisiä, jonkin meidät molemmat synnyttäneen mielen tuotetta, ehkä minä olen hän ja hän on minä, ehkä meitä on monia muitakin meidän kahden lisäksi ja kokonaisuus on jakautunut osiin jollakin sellaisella tavalla, että jokainen osa vaistomaisesti kokee olevansa oma yksilöllinen minuutensa. Ehkä.

Tiedän että tämä kaikki on hämmentävää, sirpaleista, sotkuista ja hämmentävää, ja jos sitä ajattelee oikein tarkasti henkiset voimavaransa äärimmillen ponnistaen, ei kohta enää tiedä kuka on kuka tai onko missään ylipäätään ketään. Ja sitten kun joskus myöhemmin siirtää uupuneena tällaiset ajatukset syrjään, niin kaikki jatkuu kuten ennenkin eikä uutta selkoa ole saatu mistään, ainoastaan syyttä suotta hämmennetty syviä vesiä, joihin olisi ollut parasta olla koskematta.

Ehkä minunkaan ei olisi kannattanut esitellä itseäni fiktiiviseksi kertojaksi, vaan antaa koko asian olla ja vain kertoa kerrottavani. Kertoja minä joka tapauksessa olen, vaikken tietäisikään kuka tai mikä noin tarkalleen ottaen. Ehkä minä olen sama kuin kirjoittaja, ehkä joku muu, ehkä en yhtään mitään. Tiedän vain sen, että minä kerron ja kirjurini kirjoittaa.

Ja sitten on tietysti joku, joka huomaa tämän kaiken.

Enkä tarkoita lukijaa, vaikka ehkä joskus tulee olemaan myös lukija, joka kirjoituksen lukee.

Ja jos emme mene tämän pidemmälle, on kaikki selvää, tai ainakin riittävän selvää, ja niin voimme siirtyä eteenpäin.

TOSITARINOITA

RIKOSJUTTU

1.

Murha tapahtui juuri ennen yön laskeutumista. Syy ja seuraus, siltä se jälkikäteen vaikutti.

Syyllistä ei kuitenkaan löydetty, vaikka yritystä riitti ja epäiltyjä oli monia. Rangaistuksia jaettiin joka tapauksessa, sillä rikos oli niin valtava, ettei sitä mitenkään voinut jättää huomiotta.

Kun asiaa lopulta tutkittiin tarkemmin, todettiin että syyllistä ei kyetty löytämään siksi, että uhria ei ollut. Se saattoi koko murhan hieman kyseenalaiseen valoon.

Niinpä niin, ajojahti oli jatkunut neljätoistamiljardia vuotta aivan turhaan. Ja se oli ollut pitkä ja pimeä yö, se voidaan varmuudella sanoa.

2.

Oli kaivettu kuoppa, syvä ja pimeä, ja kuoppaan oli kätkeyty kaikki se, mikä oli alkuerehdyksen yhteydessä syntynyt. Sitä ei todellakaan haluttu katsoa, sillä se oli kipua, syyllisyyttä ja pelkoa, paljaana ja raakana.

Kuoppa oli naamioitu huolellisesti ja sitten paettu vähin äänin paikalta. Pakopaikan nimi oli maailma, ja sen hyvä puoli oli se, ettei kuopasta tai sen sisällöstä ollut maailmassa minkäänlaista tietoa. Tai niin aluksi uskottiin, mutta helpotuksen huokaukset olivat ennenaikaisia.

Kuopan sisältö ei suostunut pysymään kuopassa. Se pysyi kaiken aikaa tiiviissä yhteydessä tekijänsä kanssa ottamalla muotoja joka puolella maailmassa, ja niin jokainen maailmassa kulkija oli tahtomattaankin kätkeytyn kuopan sisällön tonkija. Ja jos tilanteen edes osittain oivalsi, niin silloin oli löytynyt polku, jota pitkin kulkea.

POLULLA

Polku oli kiemurainen ja pitkä ja sitten se haihtui näkyvistä sekä eteen- että taaksepäin. Polku oli kokonaan poissa, eikä vaikuttanut siltä, että se oli tulossa takaisin.

Vuortakaan ei enää ollut, eikä sen huippua. Vielä vähän aikaa sitten oli ollut puu, mutta puu oli juurittu irti ja viety pois. Tekemisen puute ei silti ollut päässyt vaivaamaan liian pahasti, vaikkei enää ollutkaan polkua, jota pitkin kulkea kohti vuorenhuippua, tai puuta jossa kiipeillä. Pärjäsi sitä ilmankin.

Mutta ennemmin tai myöhemmin noista maisemista on häivyttävä. Ja maisemakin häipyä, ja se joka on häipymässä. Asia ei silti ole huolehtimisen arvoinen, sillä se mikä on aina ollut, levittäytyy jo nyt kaikkialle. Mitä yhdestä polusta ja vuoresta ja puusta?

LOPUN AIKOJEN HAVAINTOJA

1.

Ummehtunut kaasumainen huntu haihtui sisäisen silmän edestä kevyen tuulenvirrin tullessa. Enempää se ei tosiaan vaatinut, vain tuon pienen puhalluksen.

Mutta tapahtuiko kaikki tosiaan näin? Täydellistä yksimielisyyttä asiasta ei ole, ja tilanteesta on mahdollista antaa hyvinkin erilaisia selvityksiä. Mutta jokin tosiaan oli hautautuneena ja peittyneenä ja ahtaaseen laatikkoon sullottuna yhtenä hetkenä, ja sitten toisena taas ei, eikä eroa voinut olla huomaamatta. Aivan kuin olisi ensin nähnyt kehää pitkin kiertävää yhdentekevää unenrepaletta ja sitten tajunnut, että oli koko ajan ollut hereillä, ettei se ollutkaan mitään unta, että sitä tosiaan oli ainutkertaisella tavalla valveilla, todella olemassa tavalla, joka ei tulisi milloinkaan toistumaan.

2.

Kulmakarvojen kevyt liike. Hitaasti lipuva hikipisara. Keuhkoissa käyneen ilman henkäys, ja se katse, se katse.

Kesti hetken aikaa huomata, kumman silmän takana tällä kertaa olit. Se oli vasen, meistä päin katsottuna. Mutta sitten irtaannuit katseestasi, emmekä tienneet minne menit. Etsimme sinua ensin toisesta silmästä, oikeanpuoleisesta, sitten korvista, suusta ja iholtasi, mutta sinua ei enää löytynyt. Ja silti vaistosimme että olit niissä kaikissa. Niissä kaikissa, etkä missään.

Lopulta seurasimme esimerkkiäsi. Irrottauduimme silmistä, korvista ja iholta, laajenimme ja täytimme omat rajamme. Kaikki mitä sinä hetkenä olimme, oli siinä, ja sinä kanssamme. Emme puhuneet mitään. Jäimme odottamaan yhdessä viimeistenkin rajojen häviämistä.

3.

Havunneulaset, pudonneet lehdet, metsäpolku, tuuli ja taivas. Ja sitten oli valoa, kaikenläpäisevää virtaavaa valoa oli yhdessä hetkessä kaikkialla, sillä se oli herännyt loistamaan sisäpuolella. Paikassa missä minä olin ollut, oli enää Se, *minä olin Se*, ei ollut enää eroa. Koko maailma oli yhtä autuuden säkenää kapean metsäpolun varrella, ja siihen loistoon olisin halunnut jäädä ja kadota. Mutta vielä ei ollut aika, työ oli kesken matkaa kuljettavana. Piti takaisin palata.

MIELIPELI

KUVITELMA

Harmaa pantteri. Niin äänenkaltainen ajatus sanoi. Mietin että mitä ihmettä, harmaa? Mutta samapa tuo.

Tai ei sittenkään, ei se ollut samapa tuo, mutta en silti tiennyt mitä pantterille olisi pitänyt tehdä, vielä vähemmän mitä sen harmaudelle. Pysähdyin, odotin. Pantteri ei tehnyt mitään. Se seiso liikumatta aloillaan, sen harmaus ei muuttunut, ja äänenkaltainen ajatus pysyi vaii.

Kyseessä ei selvästi ollut oikea pantteri. Tai jos se oli oikea, niin siihen nähden se oli epätavallisen jähmeä ja eloton. Sen harmaa värikin oli jotenkin läpikuultava ja harsomainen. Arvelin, että ehkä pantteri oli joskus aiemmin saattanut ollut musta, mutta haalistunut seisoskeltuaan liian pitkään auringossa. En tosin nähnyt aurinkoa missään. Ehkä se kuitenkin oli jossain.

Siinä se harmaa pantteri silti oli, koko komeudessaan.

METELÖIVÄ HILJaisuUS

Mustat viivat valkoisella ärsykkeiden jana. Ärsykkeistä syntyy ääni, joka piirtää silmien taakse kuvan kuin harmaata puhetta. Kuva hengittää hetken, se on musta juopunut lammas, joka on eksynyt laumasta, eikä laumaa ole olemassa.

Kuuntele! Ääni rymistää ja tömistää kunnes kuva muuntuu muuksi, hetken pelkkää sotkua, häilyvää harmaata vyyhtiä jonka voi melkein nähdä. Aisteista irronnut retoriikka siellä tepastelee esittämässä järkeä, kertoilee vastuuttomasti mikä on mitäkin ja tekee kuulijan elämästä pyörteen kuin kuvitelma,

pyörteen kuin pieniksi paloiksi pilkottu silppu,
pyörteen joka ei hyvin pääty ei hyvin alkanut,
pyörteen joka itsensä ympäri mielettömästi pyörii kunnes

SANOJEN SYÖJÄ

Merkkejä ja symboleita jauhetaan kuin kauraa, kaadetaan hirviön pohjattomaan kaukaloon, rouskisrouskis,

ja hirviö olet sinä itse, olet siinä tänään koska esivanhempiesi linja selvisi kaikkien olentojen murhaamiskilpailussa pistesijoille. Lukemattomien kuolleiden puusta on kasvanut lihaisa hedelmä, se katsoo sinua peilistä silmiin ja kertoo keksimäänsä satua. Satu kertoo sinusta, aina ja aina vain sinusta, tarinan ainoasta sankarista, mistäpä muusta,

vaikka sisältyy siihen muutakin, niin niin, mutta myöntäisit pois perintösi hinnan, sen jota imit äitisi rinnoista suuhusi maidon mukana. Tämä maailma jossa olemme – voi hyvänen aika – olisi todellakin syytä katsoa sitä ilman näitä viivoja paperilla,

ilman minkäänlaisia kirjainviivoja merkityspalasia

ilman päättymätöntä kommenttiraitaa korvien välissä

ilman sanojen sapluunaa aistien edessä

ilman toiveita, kaipausta, tunteita, haluja

ilman mitään, ihan sellaisenaan, vain katsoa, ei muuta

TUTKIELMA

1.

Jos tahtoo syvemmin ymmärtää, ei siihen tarvita sanoja tai musiikkia, ei loitsuja tai matematiikkaa.

Jos on lähtenyt joutomaata tutkimaan, niin löytää lopulta vain kiviä ja risuja.

Ymmärrys ei ole pätkä salakieltä, joka täytyisi purkaa, ei elämys joka herää ja kukoistaa vain oikeissa olosuhteissa.

Ymmärrys on vastaus siihen, mitä sisäpuolella ja kasvojen edessä todella on.

Se on yksi ja ainut vastaus siihen ainoaan kysymykseen, jota kukaan on koskaan kysynyt.

Ja vastauksen kuulee se, jolla on kuulevat korvat se kuulla, näin on jo kauan sitten sanottu.

2.

Kokemus on mitä on, valinta on jatkuvasti käsillä, viestejä tulee ja menee, vain yksi niistä on tärkeä.

Kun tuon viestin kuulee, on kaikki selvää, on vain tahdottava viesti kuulla, niin viesti saapuu kyllä.

Eikä viestiä voi silloin mitenkään olla huomaamatta, ei mitenkään ymmärtämättä.

3.

Oleva on loputtoman laaja ja sillä on ihmeellisiä puolia, ihminen ymmärryksineen ja merkkeineen on vain pieni muottiin puristettu osa kokonaisuudesta.

Avain on aina ollut käsissämme lukkoa ei ole, ovi on ollut kaiken aikaa auki, mitä muuta siitä voisi sanoa.

PULLOPOSTIA TULEVAISUUTEEN

TILANNEKUVA

1. Täällä olet ja jotain on tehtävä.
2. Ilman apua tiestä tulee tyhjää kiertävä ympyrä.
3. Viisas pyytää apua ennen kuin on pakko.
4. Ilman apua on vaikea olla viisas.
5. Jostain on aloitettava.

TOSIASIOITA

1. Todellisuus on.

2. Muuta ei ole.

3. Mustavalkoinen varastaa huomion ja tyhjä hämää.

4. Mutta niitä ei ole.

LISÄÄ TOSIASIOITA

1. Pimeydessä ei ole mitään nähtävää.
2. Juuri se on nähtävä.
3. Silmä ei näe mitään.
4. Kukaan ei näe mitään.
5. Ei-kukaan on kaiken ytimessä.
6. Ja näkee ilman silmiä.

ABSURDEJA TOSIASIOITA

1.

Nämä sanat voisivat olla kiveen hakattu patsas, mutta ei siinä ole mitään järkeä, ja sama pätee muuhunkin.

2.

Kun kimppu tuntevaa tahtoa kuoli pois jostain vatsan seutuvilta, jäljelle jäi vain tyhjä aukko, ja se oli siitä eteenpäin ainoa tie, jota pitkin ei kukaan kulkenut.

3.

Tästä oudosta dualismista ei kumpikaan puolisko ole todellinen, joten todellista on puhdas ei-dualismi, mutta sekin on vain ajatus eikä totta.

PÄÄTEPISTEITÄ

1. PALJASTUMINEN

Naamio riisuttiin, mutta sen takana ei ollut mitään. Se jokin oli ollut kaiken aikaa kaikkialla.

2. PÖYTÄSEURUE

On pyöreä pöytä ja sen ääressä kuningas ja joukko ritareita. Juuri mitään ei tapahdu, sillä Graalin malja on löytynyt ja kaikki lohikäärmeet lähteneet.

3. VASTUU

Prinsessa pelasti itsensä linnasta, jossa oli ollut vankina. Koko valtakunta oli hänen.

4. TULEVAISUUDENNÄKYMÄ

Liekipuun oksistossa pesii tulilintu. Odotukset saattavat vaihdella, mutta siitä liitosta jää vain lieskoja jäljelle.

OMAKUVIA MATKAN VARRELTA

MATKALLA ILMAN PAIMENTA

Kalliot kohosivat rosoisina ja jyrkkinä korkealle, tuuli oli yltymässä. Myöhemmin aallot iskisivät pitemmälle rantaan, ehkä rantatielle asti. Ehkä alkaisi sataa ja ihmiset siirtyisivät sisätiloihin, laitureilla ei liikkuisi enää ketään ja ravintoloiden terassit olisivat tyhjillään, eikä edes lintuja näkyisi taivaalla kamppailemassa tuulta vastaan.

Mutta siihen oli vielä aikaa, nyt seisoin muiden joukossa rantakallioiden juurella ja tähyilin ylöspäin. Jossain siellä kallionlaella puiden seassa se oli, tai niin meille oli kerrottu. Muutamia puita erottui tänne alas asti, mutta minkäänlaista liikettä ei näkynyt puiden lomassa.

Ehkä siellä ei edes ollut mitään, niin olin alkanut viime päivinä ajatella. Tai ehkä siellä oli jotakin muuta mitä väitettiin, jotakin mitä emme osanneet katseillamme edes etsiä. Tai ehkä se tosiaan oli olemassa, mutta jossakin toisaalla kuin tämän nimenomaisen kallion laella. Tai sitten oli tapahtunut väärinkäsitys, mahdollisesti jopa huijaus, ehkä jonkun mielen-terveys oli pettänyt.

Tuuli yltyi ja osa ihmisistä lähti pois. He sanoivat palaavansa takaisin seuraavana päivänä, niin kuin he tekisivätkin. Osa alkoi etsiä reittiä ylös, jälleen kerran, vaikka helpoin reitti tulisi olemaan hengenvaarallinen ja mahdoton kiivetä. Mutta reittiä ei löytyisi sillä sitä ei ollut olemassa, kaikki tiesivät sen hyvin, ja silti reittiä etsittiin kuten ennenkin, muut jatkoivat tähyilyä.

En tiennyt mitä tehdä. Ei ollut mitään mitä olisin voinut tehdä, paitsi haravoida kallionlakea katsellani niska kipeänä. Tätä oli jatkunut jo vuosia, aikakausia, kaikkea oli kokeiltu ja yritetty ilman minkäänlaista ratkaisua tai muutosta.

Nostin takkini kaulukset pystyyn ja sulauduin joukkoon.

JOSKUS ON HYVÄ PYYTÄÄ HIEMAN APUA

No jostain ne painajaiset, koko planeetta ja kaikki muu olivat tulleet, eikä siitä sen enempää, itse olin siellä keskellä pienenä pisteenä kaikki panokset pelissä kunnes peli oli peruuttamattomasti lopussa. Eikä se mikään peli edes ollut, se oli vain tapa puhua joka jostain oli tullut opittua, ja hommat oli hoidettava kaikista puheista huolimatta,

kun vain olisi tiennyt, mitä ne hommat edes olivat.

Painajaiset olivat jälleen tulossa, voimalla paineella pinnan alta purkautumassa. Tunsin sen, kaikki tiesivät tilanteen, koskaan ei tiennyt mitä seuraavaksi oli tapahtumassa. Valoa valoa, tarvittiin lisää valoa, täällä ei nähnyt mitään kunnolla! Muistinikin oli mennyt, tilalla nämä ontot näkymät ja muutama onneton tarina. Tarvitsin apua, todellista apua!

ja kun vihdoinkin sen ymmärsin, niin nostin käteni ilmaan ja peli oli samalla hetkellä lopussa. Peli oli oikeasti lopussa vaikka sen purkautumiseen meni vielä vuosia. Se purkautui pois mahdollisimman pienellä kivulla, todellisuus tuli otti takaisin omansa.

TIETÄJIEN VASTAUS

Kovakourainen aamu otti niskasta nukkuvaa ja nosti ylös, tukisti hiuksista ja pakotti katsomaan. Aurinko oli mennyt jotenkin rikki, se paistoi yhä, mutta vinosti kallellaan. Tieto mitä tehdä oli kadonnut maailmasta melkein kokonaan, vaikka ei sitä paljoa ollut olemassa alun alkaenkaan. Viimeiset tietäjät piileskelivät poissa silmistä ja sydämistä, aitoa tietoa riitti kyllä yhä, mutta ääneen siitä ei kannattanut sanoa puoliakaan.

Aurinko oli rikki, kaikkialla hämärää. Pimeää sisäpuolella, pimeää ulkopuolella, pelkoa ja väkivaltaa, mielipuolia kuljeksimassa. Kuka näitä aikakausia oikein järjesti ja sääti? Kuka oli asettanut lait ja rikkonut aurin-
gon? Oliko ketään olemassa ollenkaan, vai näyttikö se vain siltä? Kuolleet-
ko luulivat olevansa elossa ja näkevänsä pimeässä? Oliko mikään tästä totta lainkaan?

”Ylistäkää, ylistäkää!” tietäjät huikkailivat vastauksia pusikoiden keskeltä. ”Ylistäkää aivan mitä hyvänsä. Se riittää alkuun, rehellisyyteen ei täällä pysty kukaan muutamaa sekuntia pidempään. Jokainen näkee hämärissä mitä itse haluaa, aurinko on rikki vaan ei se mitään, mikään todellinen ei voi mennä rikki mitenkään. Otetaan siis toisiamme käsistä ja katsotaan yhdessä, levitetään siivet ja lennetään vähän. Tai miksei vähän enemmänkin, mikä meitä voisi estää? Häitä vietetään tänäänkin vinosta auringosta huolimatta, ja ne juhlat ovat jatkuneet jo aikakausien ajan. Paikalla on vain kourallinen juhlaväkeä eikä se käy enää päinsä, siis mukaan! mukaan!, aamu on täällä! Nyt kiinni toisiamme käsistä ja lennetään vähän!”

SEURAAVA ASKEL

Paahteinen puristava tie, umpikuja, joka jatkui samanlaisena jokaisella askeleella. Se jatkui, jatkui ja jatkui, kunnes ohjokset päästettiin irti ja ajatukset valuiivat lätäköksi ja haihtuivat. Askeleilla oli siitä eteenpäin uusi ohjastaja, joka istui tuonpuoleisessa joka sijaitsi tässä näin. Piiskaa ei enää käytetty, paahde oli lakannut, kaikki virtasi hellästi. Järjen etsintä päätettiin lykätä myöhemmäksi, mutta silloinkaan ehdotus ei tulisi saamaan paljoa kannatusta.

Rajat olivat paljastuneet, talon katto otettu pois, mittaamattomat ulottuvuudet aukenivat katon takana. Näkymä sieltä tänne kuin katselisi ylisuurta nukkekotia. Oleminen oli jakautunut kahtia, toisaalla oli tämä hahmo talossa ja tietoisuus kokonaan ulkopuolella. Täällä ja täällä samanaikaisesti, merkillistä kyllä, ja kaikki se yhtä ja samaa taloa.

Kuulin naurua, se olin minä joka nauroin, suuni oli kiinni ilmeeni vakava. Selkeys oli muuta kuin olin luullut, järki varsinkin, totuus erityisesti. Vieläkin korkeammalla alkoi aukko aueta, tietoisuuden selän takana taivaan railo raottua.

Tähän päättyy sanasilta, on itse astuttava.

PUNAISIA LANKOJA

SIINÄ MISSÄ OLET

Olet nyt siinä missä olet, ja kaikki näkymät ja kuulumat ympärilläsi ovat eräänlaista hälyä kuplan sisäpuolella. Kupla on hauras, se on yksi lukemattomista kuplista kuplien superjoukon keskellä, ja koko kuplarevohka on sullottu yhden ja ainoan valtavan kuplan sisäpuolelle. Tätä ajatusta on mahdoton käsittää, mutta ei se ajatus olekaan, joten parasta on käydä katsomassa itse ja sitä kautta tietää.

Se on siis kuplaelämää mitä elät, ja kuplan keskipiste on sinussa kiinni kuin koukku. Et tajua alkuunkaan miten olet tilanteeseen päätenyt, eikä tajua kukaan muukaan. Et voi tehdä mitään että koukun ote sinusta irtoaisi, kaikkien asioiden ohjautuminen on nyt välittömän kokemuksesi ulkopuolella, suoran toimivaltasi ulottumattomissa. Olet enää tapahtumien todistaja ja parhaimmillaankin voit vain lähettää viestiä ohjautumiskeskukseen. Siellä muutos ehkä toteutetaan mutta ei todellakaan välttämättä, se riippuu siitä mitä pyydät ja koska ja miten, mikäli viestisi ylipäättään saapuu vääristymättä perille, sillä sisäinen tilasi on sekasorron vallassa.

Niin, lopulta on vain yksi taho jonka puoleen kääntyä, ja se taho on koko kosmoksen kattava irtautumisenjärjestäjä ja muutoinkin kaikin puolin verraton valoteknikko, mutta lähtökohtaisesti kokemuksesi ulkopuolella sekin, kuplaan kuulumaton, ohjautumiskeskuksen tämänhetkisten virkailijoiden ulottumattomissa tietenkin, suvereeni oleva, joka tarvitsee sinulta avoimen kehotuksen ryhtyä toimintaan ilman ainuttakaan reunaehto.

Ja hedelmistään puu tunnetaan, ja jos sen pitää mielessään ja katselee rauhan keskeltä ympärilleen, niin kaikki on selkeää kuplan sisäpuolella, tie valoisana auki eteenpäin, suora polku pelkkää kultaa jalkojen alla, mutta kuplanäkymää siis sekin kaikki tyynni ja jokainen kupla puhkeaa turha hullaantua, pian sinut on lopullisesti riuhtaistu irti, sillä sehän oli se ainut asia, mitä todella koskaan halusit.

TÄMÄ JA SE TOINEN

Kaikki ovat aina tienneet ettei tässä elämässä ole mitään järkeä, ei vähäistäkään ja pahempaa, paljon pahempaa, mutta täällä olemme, itseksien ryöppy suihkuua kuin kuplat ja leviää pitkin poikin kivipalloa, sen joka kolkkaan ja kauemmas. Hetkien janat kuljetaan kaikki loppuun kunnes ei enää ainuttakaan, kuplat puhkeavat yksi kerrallaan ja vain läntti jotain märkää jää jäljelle.

Se koittaa varmasti, kaikille, siihen päättyvät kaikki hetket siltä se vaikuttaa. Varmaa vain se, ettei sen jälkeen mikään ole kuten sitä ennen, ei voi olla, ei mitenkään, ja juuri se tekee hetkestä vältellyn, pelätyn, toivotun, samanaikaisesti.

Tieto hetken ainutkertaisuudesta on vaistomaista, suhtautuminen opittua, koodi kirjoitettu sitä kaikin keinoin välttämään, sen vetovoima vastustamaton. Se on piste jonka ympäri kaikki radat kiertävät, johon kaikki radat sulautuvat. Se on hetki joka tapahtuu nyt ja on tapahtunut jo syntymästä saakka, mutta vielä ei ole tullut valmista, ei aivan vielä, mutta valmista tulee ja se on varmaa.

Se mistä kokemus on tällä puolella tehty, ei sisällä tietoa jatkosta, miten se voisikaan. Tämänpuoleinen kokemus kykenee käsittämään vain tätä, koska sille vain tämä on. *Se on sama kuin tämä*, ja juuri tämä on se, mikä alkaa ja loppuu.

Kaikki ymmärrys tästä maailmasta on kiertynyt aikaan piirretyn itseiden saarekkeen ympärille, ne ovat yksi ja sama neulos, kaksi peiliä vastatusten. Ja kun aika on tullut täyteen molemmat ovat ohi, tämänpuoleinen on purkautunut loppuun ja poksahnut pois.

Yhteinen nimittäjä on olemassa, mutta täällä se on muukalainen. Se ei ole

koskaan tähän maailmaan kuulunut, se ei ymmärrä ainuttakaan hetkeä kaikki kuplat ovat sille vieraita. Se koettaa kuplia asuttaa kuin kuokkavieras, vaivihkaa asua niitä kuin kotia, kunnes tulee aika jolloin hetkien kupla puhkeaa viimeistä kertaa ja lopullisesti. Silloin toisenlainen tieto pyyhkii ohipyyhähtävien hetkien tiedon ja kaikki kuplat kokonaan pois, tämänpuoleisen kokemus katoaa eikä edes muistoa ole siitä jäljellä tuon toisen tiedon maassa, todellisen tiedon valtakunnassa, sen päättymättömillä lakeuksilla.

Toinen tieto on kaikenkattava, ilman alkua ja loppua, ilman vastakohtaa. Toinen taas kuin kämmenelle mahtuva sumukuutio, harmaa eikä ihan sitäkään ja ummehtuneelta haiskahtava. Ja toinen kuin tuhatkertaisesta auringosta aaltoileva kultavirta, joka ei häikäise eikä polta, jonka lämpö muuntaa kaiken autuuden atomeiksi ja lähettää ne kaikkeuden ääriin ja takaisin, jonka sylissä muukalainen tunnistaa itsensä ja lakkaa vaeltamasta ja on jälleen kotona,

mutta ei, tämä vertaus ei voi eroa kuvata, hetkistä tehty itseyden kuvaelma ahtaan sumukuution sisällä ei voi siitä koskaan tietää, ei käsittää siitä yhtään mitään,

mutta sinä voit, kun lakkaat olemasta toista ja olet jälleen toista.

Toinen päättyy toinen ei koskaan, toinen on järjetön pimeä kuilu ei muuta. Lennä sen pohjalle jos haluat, mutta lennä kuin ohikulkija ja kurota samalla sisäänpäin kaikkien hetkien tuolle puolen ja kosketa virtaa jossa hetkiä ei ole. Kosketa antaumuksella ja virta poimii sinut sinne, mistä et koskaan ole ollut poissa, sinne missä ei ole ketään odottamassa loppua kauhulla ei helpottuneena. Siellä loppua ei lainkaan ole ja paikalla on yksi ainut eikukaan, siellä kaikki ovat kaikkialla ja loistavat ja laulavat, vyöryvät jatkuvasti äyräidensä yli, vyöryvät ikuisuudesta ikuisuuteen, pauhu on valtava, harmonia suloinen, kaikki yhdessä autuuden sylissä, aivan jokainen, kotona olevan sydämessä.

NÄKY

Kallojen valtameri velloo kivisen pallon pinnalla, virtaa kuhisevana levotomuutena tähtieläinten tuhatvuotisen kierron alla. Jokainen kallo keikkuu lihasuikaleilla ja punaisilla suonilla koristellun luisen puun latvassa, taikuri on heilauttanut kättään silmä on kääntynyt, katse syöksyy nyt väistämättönty vastaan eikä näe enää muuta, ja niin väistämätön odottaa katsojaa jokaisessa mahdollisessa suunnassa, joka ainoan tien päässä.

Näky kiittää vauhdilla, lihat alkavat roikkua, suonten eliksiiri ehtyä. Hetki koittaa, puu kaatuu, luut murentuvat. Jäljelle jää sama tyhjä, joka alusta asti tuijotti mykkänä kahden mustan reiän keskeltä,

ja ympärillä kelmeä luumeri jatkaa pyörteilyä, se imee irralleen jääneen tyhjyyden mukaansa kuin harhailevan siemenen ja sylkäisee sen minne tahtoo. Kasvualusta on sitä samaa kuin ennenkin, luupölyä ja lihasilppua, jätekaasua ja munuaistislettä, itkettyä vettä ja sokeutunutta tahtoa, entropian lakeja ja yritystä pysyä yhdessä.

Ja niin kylmästä kamarasta kasvaa uusi luinen taimi, joka kurottaa kohti taivaita planetaarisen ympyrän kehältä. Seurakunta tulokkaan ympärillä tarttuu innokkaasti sen oksistoon ja juuriin, ottaa sen väkisin mukaan puristavaan piiriin. Ja tuon piirin istunto on pimeä ja pitkä, huuto valtava, tarkoitus tuntematon ja yhteisen tien päässä väistämätön.

Kaikki toistuu uudestaan kehä on katkeamaton, taikuri on heilauttanut kättään ja kadonnut taikansa sisään. Eikä nurinkääntynyt katse näe miten todellinen elämä levittäytyy kaikkialle kallojen ylle, ei ennenkuin taikuri kuulee kutsun ja katse kääntyy takaisin kohdilleen ja tietää, että taika oli vain rakkaudeton ajatus ja luumeren maailma pelkkä pieni musta pisara, valkeuteen jo kauan sitten haihtunut,

ja siihen tietoon toisen maailman lämpö laskeutuu ja ottaa taikurin puolesta viimeisen askeleen ja vie mukanaan sinne, missä kaikkeus katoaa, missä todellisuus alkaa.

LUOLA

Kolmesti kolme kuolinkelloa kumahti, jossain sisäpuolella. Kellojen kumu oli kaiku unesta, jota luola-asukki uneksi itseltään salassa. Se oli kahlinnut itsensä luolaan paetakseen noita kalpeita kelloja, ja luolassa se katseli jostakin ulkopuolelta luolan seinille lankeavia varjoja. Tiukasti se katseli varjoja eikä nähnyt enää muuta, uskotteli että näkemänsä oli maailma ja että se maailma oli totta,

vaikka se oli vain miljoonilla varjoväreillä maalattu synkeä luola, pimeyteen lankeavien näkyjen yksinäinen teatteri.

Varjoista kudottu kudelma on olematon kuvitelma. Salaisen unen kalpeiden kellojen lähettämä kylmä suudelma on pelkkä savun haihtuva, eikä sitäkään. Luolan ulkopuolella on aina paistanut aurinko, eikä auringon kultavirran valossa ole koskaan ollut muuta mahdollisuutta kuin lentää, lentää vapaana.

TIEDONVÄLITYS

1.

Tumma planeetta avaruuden sakeassa yössä. Planeetan pinnalla tasaisin välein ylöspäin kohoavia kärhiä, niitä on valtavasti, niitä on miljardeja ja ne hehkuvat himmeästi kellertävää valoa, huojuvat ja hehkuvat kuin orgaaniset antennit, jatkuvasti lähettämässä ja vastaanottamassa, jatkuvasti kutomassa välilleen viestien verkostoa, olemisen kaaviota, värähtelyn katedraalia.

Viestit vuosimiljoonien liikevoimasta kudottuja toisista ulottuvuuksista sädetettyjä, viestejä jotka voimistuvat tai heikentyvät kärhien valintojen mukaan, ja kärhet sykähtelevät hohtavaa aineetonta virtaa tumman kivisen planeetan yksinäisellä pinnalla,

sinä ja minä huojuvassa katedraalissa, viestien verkostossa, lähettämässä ja vastaanottamassa olemisen kaavioita sakeassa ja mielettömässä yössä.

2.

Odotamme valojen syttymistä, lämpimän hehkuvan valon, kaiken kirkastavan valon. Nyt on vielä tyhjää, vain värikästä pimeää, vain pudonneita lehtiä jotka pian kuivuvat ja murenevat eikä muuta, ei mitään muuta, tuskin sitäkään, ja me odotamme, jokin meissä pitää kiinni eikä anna periksi ja me odotamme, kärsimättömästi, kärsivällisesti, ei sillä ole väliä me odotamme tässä tyhjässä valojen syttymistä, valojen syttymistä minussa, sinussa, kaikessa,

mutta jokin pitää kiinni, jokin pitää pimeästä tyhjästä pudonneista poispuhaltuneista lehdistä kiinni eikä päästä irti, pitää sitkeästi kiinni eikä luovuta ja sitten se vain tapahtuu ja kaiken annetaan mennä, pimeän ja lehtien ja kiinnipitämisen ja valojen syttymisen ja odottamisen annetaan mennä ja alamme vihdoinkin ymmärtää,

ja sitten senkin annetaan mennä ja huomaamme ettei enää ole pimeää.

3.

Säikeet liittyvät yhteen, virtojen linjasto syttyy, maanalainen horros on ohi. Reitit jälleen avoinna siellä missä kulkevat, vuorelta vuorelle, laaksosta laaksoon, tasangolta tasangolle. Se mikä tästä kerran meni ja jätti rumat jälkensä, on nyt mennyttä ja poissa.

On laulettava uusi laulu, välitettävä se verkostoon. Kylmää vain ulkoinen kuva silloin kun aukko sydämen paikalla. Mitään ei tarvitse pelastaa, vain kääntyä pois ja kuunnella – lämpö on aina ollut siinä – ja laulaa.

Jokainen risteys sykkii, jokainen linja loistaa, mikään ei ole koskaan ollut poissa. Lentää voi liikkumatta, hiljaisuudessa voi puhua, liitymme taas yhteen kädet koskettavat. Pimeään piirtyy tieto tarkoitus ja suunta, olemme aina olleet yksi ja sama retkikunta, se jonka läpi kaikki reitit kulkevat.

4.

Sinä pimeänä yönä lähetimme signaalia, rakkauden merkkiä, katkeamatonta virtaa sydänten tanssissa, kahden sydämen liitossa, sinun ja minun, sieluni ja minun liitossa lähetimme signaalia pimeään yöhön pitkänä katkeamattomana ketjuna ja tanssimme kahden sydämen tanssia pimeässä yössä, liitossa ja käsikkäin lähetimme sydänten katkeamatonta virtaa rakkauden päättymätöntä merkkiä, ja sinä olit siellä kanssamme, kaikki olivat siellä sydänten liitossa rakkauden katkeamattomassa ketjussa, ja me lähetimme ja vastaanotimme mittaamatonta virtaa suoraan olevan sydäimestä emmekä koskaan lopettaneet.

5.

Nämä kirjoitukset ovat pitkä ketju yhtä ja samaa signaalia, sitä mitä olen valinnut tässä muodossa lähettää, ja tätä samaa minä lähettäessäni vastaanotan ja niin siitä tulee minun ääneni, tuoksi ääneksi minä muutun, mitä annan, sitä antaessani olen.

Ääneni ei ole kiveen hakattu, ei kenenkään ole. Olemuksemme on signaaleja lähettävää ja vastaanottavaa pintaa, ja se pinta on yksi ja sama kaikille, ei niitä ole kuin yksi eikä se mihinkään häviä, joten siinä mielessä on se ja sama mihin viesteihin viritymme,

mutta kärsimystä on turha pitkittää, miksi ihmeessä sitä pitäisi enää pitkittää. Miljoonia vuosia sitä on jo pitkitetty ja tämä on vain yksi ulottuvuuksista. Kaikki voisi olla pelkkää hellää aurinkoa jos niin tahtoisimme, sitä minä koitan tässä sanoa, sitä vain.

VIELÄ KERRAN, KAKSI, KOLME

SINÄ

Oletetaan että olet tämä outo olento laatikon sisäpuolella. Laatikossa vain sinä ja kaksi palikkaa, musta ja valkoinen, juuri käteesi sopivat. Ja se on koko maailma eikä mitään muuta ole.

Miten luulet että sinulla siellä menisi vuosien ja vuosikymmenten kuluttua? Sillä sisäisellä sinällä joka olet?

Niin, mutta se voisi olla loputtoman onnen kultaama paikka, jos olisi selvää, että kultaa ja onnea ei laatikosta löydy, ja silti molemmat olisivat olemassa ja sinun.

MINÄ

Se on aina ollut tässä näin, aina
ja silti käännän katseeni muun puoleen ja väitän,
etten voi sen vetovoimalle mitään, mutta se on vale.
Oli oma valintani eksyä ja kadottaa tieto,
totuus ja elämä.

Olen etsinyt ja löytänyt tuhat eri Graalin maljaa ja niistä jokaisesta juonut.
Yksikään siemaus ei mitään lopulta antanut.
Ja silti etsin seuraavaa maljaa ja sitä seuraavaa,
vaikka se mitä kaipaam on aina ollut tässä näin
ja minua kärsivällisesti kutsunut.

Tahdon antaa itselleni anteeksi nämä mielettömät retkeni,
jotka vielä jonkin aikaa jatkuvat.
Kuulen kutsun yhä lähempänä, mutta vielä en ole siihen kadonnut.
Vielä en ole käsittänyt, että kutsun vetovoimalle en voi mitään,
että kutsun vastaanottamisessa on anteeksianto ja vapaus,
että yksin en voi mitään,
en yhtään mitään,

ja se on aina ollut tässä näin, aina,
ja minua lakkaamatta kutsunut.

ME

Jakaannumme yhä uudestaan maailmaksi ja miljardeiksi tietämättömyyden voimasta, erillisiksi olennoiksi ja tahdoiksi, kimpuiksi kärsimystä ja näkyjä.

Ei se ole lisää elämää se on lisää jakaantumista, elämästä loittonemista, kunnes kutsu alkaa kuulua ja lakipiste saavutetaan, jakaantuminen lakkaa ja suunta muuttuu kohti alkua,

eikä alku ole tämän maailman alku, vaan meidän alkumme ja loppumme, todellinen maailma, jossa ovat kaikki eikä monta.